

У неділю синьйор Чезаре прокидався пізно. Вставши з ліжка, він надягав піжаму й довго походжав по кімнаті. Тільки об одинадцятій він заходив у ванну кімнату й, не зачиняючи дверей, починав голитися.

Саме тієї хвилини чекав Франческо, шестирічний хлопчик, що дуже хотів стати лікарем-хірургом. Він брав вату, пластир, пляшечку спирту і, зайшовши у ванну кімнату, сідав на стільчик.

— Ну, чого тобі? — запитував синьйор Чезаре, намілюючи обличчя.

У будень він голився електричною бритвою, а в неділю — звичайним лезом.

— Ну, чого тобі?

Франческо мовчав, прибравши поважного вигляду й соваючись на стільчику.

— Ну, так чого ж тобі треба?

— Я тут на всякий випадок, — відповів Франческо. — Адже ти можеш врізатися. Тоді я тебе полікую.

— Гаразд, — сказав синьйор Чезаре.

— Тільки ти не порань себе навмисне, як минулої неділі, — попереджав Франческо, — бо тоді це не зарахується.

— Хай буде так, — погодився синьйор Чезаре.

Та поранити себе несамохіть було важко. Він пробував врізатись мимоволі, та марно. Старався бути неуважним, але дарма. Нарешті він

якось поранився, і Франческо взявся до роботи: витер краплю крові, помазав ранку йодом і приклав до неї пластир.

І так щонеділі синьйор Чезаре дарує своєму синові краплю крові. А Франческо переконаний, що його батько неухажний.